

Šli jsme dál a na domy po několika metrech navázaly zahrady. Táhly se napravo i nalevo a těsně přiléhaly k zadním traktům domů. Jedna od druhé byly oddělené jednoduchým drátěným plotem. Stejný plot lemoval i uličku.

V místě, kde končily domy a začínaly zahrady, přecházely kočíci hlavy plynule v cestu z udusané hlíny a občasného trsu trávy. Středem se stále vinuly koleje a nad našimi hlavami je kopírovaly troleje, které byly podle všeho uchycené pomocí ocelových lan za koruny stromů.

V zahradě po naší levé ruce věšela malá zavalitá žena prádlo. Natřepávala a rovnala bílé voňavé cíchy, vrávorala s nimi na stoličce, která stála pod prádelními šňůrami a drobnými tučnými prsty se je pokoušela přichytit kolíčkem. Zavolal jsem na ni, ale ani neotočila hlavu.

Na zahrady potom navázaly zahrady další, které přiléhaly k domům kus cesty před námi. Průčelí těch domů určitě mířilo na ulici podobnou té, kterou jsme opustili před chvílí. V duchu jsem si představil plánec města. Pokud mě ale paměť neklamala, tak v tom místě měla stát novogotická katedrála a arcidiecézní muzeum, to vše obehnané parkem a řekou. Žádná ulice tam být neměla.

A přesto jsme na ni vstoupili. Byla liduprázdná, táhla se zleva doprava a zprava doleva a konce jsem nemohl dohlédnout. Nad střechami protějších domů jsem viděl vykukovat špičku katedrály, stejně velikou jako na hlavní ulici. Ušli jsme ale kus cesty směrem k ní. Měla by být blíž a tudíž větší. Zdálo se ale, že je pořád stejně daleko.

„Nejsou ty domy na konci ulice nějak... zvláštní?“

Napřed jsem nechápal, co tím Cesmín myslí, ale potom jsem si toho všiml taky. Domy, které nám byly nejbližší, vypadaly úplně

stejně jako ty, na které jsme byli z města zvyklí – několikapatrové, se zdobenými portály s basreliéfy a erby, s opravenými průčelími a tu a tam nějakým maličkým chrličem.

Čím vzdálenější od nás ale domy byly, tím stařeji působily. Nejbližší domy byly jen neudržované a ošuntělé. S narůstající vzdáleností se ale měnil nejen stav domů, ale i jejich architektonický sloh. Jako by ty nejbližší domy pocházely z nejstarších období lidské existence. Cihly a tvárnice přecházely v kámen a potom... Bylo možné, aby ty nejzazší domy byly ze dřeva?

Ale to nebylo všechno. S narůstající vzdáleností domy stárly, to byla pravda. Zároveň to ale vypadalo, jako by si byly blíž.

„Nakláněj se k sobě!“ vypískla Zima. Promluvila poprvé od nálezu trolejí. A téměř okamžitě si přitiskla ruce na ústa. Překvapilo ji, jak zvláštně zkresleně její hlas v prázdné ulici zní.

Měla nicméně pravdu. Domy k sobě nestály blíž, nakláněly se. Nejprve jen maličko, nepatrně. Čím dál od křižovatky ale stály, tím víc se k sobě ty vysoké kolosy nakláněly. A úplně na konci, tak daleko, kam jsme byli schopní dohlédnout, se k sobě staré dřevěné domy přiblížily natolik, že se jejich střechy dotkly a vytvořily tunel. Co je asi na jeho konci?

„Mně se tady nelíbí, pojdte pryč.“

Parma byla nesvá. Všichni jsme byli nesví. Koukal jsem do jejího krásného bledého obličejce, když mě upoutalo něco za ní. Bylo to štíhlé, vysoké, žluté a nahoře modré, stálo to na kamenném ostrůvku uprostřed ulice (Proč jsme si toho nevšimli hned?) a vedly k tomu koleje. Byla to tramvajová zastávka.

Ta konstrukce s odpadkovým košem dole, jízdními řády uprostřed a cedulí s názvem zastávky nahoře vypadala úplně stejně jako všechny ostatní ve městě. Jen ten název byl jiný. Parma zaklonila hlavu, podívala se vzhůru a nahlas přečetla: „Tunelice.“

„Tunelice,“ zopakoval jsem po ní. Ulice a tunely, tunely a ulice. Můj pohled zabloudil k dřevěným domům, které se k sobě tiskly a mačkaly.

„Jsou tu i jiné divné názvy,“ řekla s knedlíkem v krku Zima a začala číst. „Podivná, Mlhopád a Nesvět. Potom Medovín, Na věčnosti a velká spousta dalších.“

Stála vedle Cesmína, vytahovala se na špičky a pročetla jízdní řád. Já s Parmou jsme jim koukali přes rameno. Všiml jsem si, že se Parmě leskne čelo.

„Normální zastávky jsou tady ale taky,“ přidal se Cesmín. „Třeba Žižkáč, Náměstí Republiky, Fakultní nemocnice, Palackého a Hřbitovy. Zvláštní. Ta zastávka vypadá úplně stejně jako všechny, které jsem doteď ve městě viděl. I ten jízdní řád je podle všeho vytisknutý na stejném papíře a stejným fontem.“

„Jenže o Podivné a těch dalších jsem nikdy neslyšela,“ vydechla Zima.

„To nikdo z nás,“ poplácal jsem ji po paži. „Podíváme se tam?“

Parma se ke mně pomalu otočila. Čelo se jí pořád lesklo.

„Kam se chceš podívat?“

„Třeba na tu Podivnou. Kolik je hodin? Podle všeho by měla za chvíli přijet další tramvaj.“

„Já nevím, Lazare. Mně se to celé nějak nezdá, pojďme se vrátit. Nahání mi to tu husí kůže. Navíc jsme chtěli jít na oběd a Cesmín se potřebuje vyspat a –“

„Franto, buď přece trochu chlap...“

V tu chvíli mě napadlo, jestli je doopravdy možné někoho uhraout pohledem. Nejspíš ne, protože kdyby by to možné bylo, krev by se mi dávno uvařila a mozek mi vytekl z hlavy ušima. Kousl jsem se do rtu a dál už nic neříkal.

Parma svoje jméno bytostně nenáviděla. Často své rodiče pro-

klínala za to, že jí takové jméno dali, a všichni v jejím okolí měli pod pohrůžkou smrti výslovný zákaz ji tak oslovovat. Vždycky jsem měl ale za to, že přehání. Mohla dopadnout daleko hůř, třeba jako Zima nebo já. Nebo mohla mít švihlé rodiče se zálibou v botanice a skončit s nějakou hrůzou jako Cesmín.

Tak či onak, věděl jsem, že ji to oslovení naštvě, rozčílí a nabudí a na chvíli vyžene strach z těla pryč. Taky jsem byl nesvůj a možná, možná jsem se i bál. Ale daleko víc jsem umíral touhou zjistit, kam nás může ta tramvaj dopravit.

Než stačil kdokoliv říct cokoliv dalšího, ozvalo se dunění, skřípot a svist napínaných trolejí a po ulici ze směru, kterým jsme přišli, přijela tramvaj. Byla totožná se všemi ostatními tramvajemi, které po městě jezdily. Jen namísto cílové stanice bylo opět napsáno slovo Nikde. A nulu teď vystřídala mínus dvanáctka. Dorachotila až k nám a se skřípěním brzd zastavila. Natáhl jsem ruku, stiskl zelené tlačítko na dveřích a ty se okamžitě otevřely.

„Jedeme?“ zeptal jsem se, a aniž bych čekal na odpověď, položil jsem nohu na první ze tří schůdků a nastoupil.

Cesmín jen pokrčil rameny a vydal se za mnou. Když byl uvnitř, všiml jsem si, že se Zima pokouší vyškrábat za námi. Její boty ale souboj se schůdky prohrávaly. Cesmín jí nabídl ruku a pomohl jí dovnitř. Parma stála venku se založenýma rukama a dosti výmluvným pohledem.

Potom světlo nade dveřmi zčervenalo a vagonem se začalo rozléhat hlasité nepřijemné hvízdání, které signalizovalo zavírání dveří a brzký odjezd. Bleskově jsem se vyklonil ze dveří, chytil Parmu za ruku, a než si stačila uvědomit, co se s ní děje, už jsem ji společně s Cesmínem vtahoval do tramvaje.

„Tunelice. Příští zastávka – Podivná,“ oznámil nám známý ženský hlas z reproduktoru.